

Un cuvânt de salut pentru cititor – Autor necunoscut

| Psalmul 30.5: Seara vine plânsul și dimineața este un cântec de bucurie.

Moise, slujitorul credincios al lui Dumnezeu, a spus odată: „Ne sfârșim anii ca pe un gând”, cu toate că a petrecut patruzeci de ani în Egipt, patruzeci în Madian și patruzeci în deșert ca lider al poporului lui Dumnezeu. O viață lungă, plină de evenimente, și totuși cât de repede au trecut anii! El se simțea de parcă „zbura” (Psalmul 90.9,10).

Și noi avem experiențe similare. Abia a început un an, acesta se apropie din nou de sfârșit, mai ales dacă ne-a adus multă muncă și trudă, o alternanță bogată de bucurie și tristețe. Vrem să ne plângem de asta? Nu! La urma urmei, fiecare sfârșit de an ne aduce cu un pas semnificativ mai aproape de țelul nostru glorios, „dimineața fără nori”, care va inaugura „ziua Domnului” și ne va conduce de la credință la vedere; la acel ceas fericit care, într-o clipită, îi va conduce pe toți străinii cerești, care au adormit sau sunt încă pelerini pe pământ, ca o mulțime jubilantă de biruitori spre Cel care i-a salvat, i-a călăuzit și i-a purtat până la ultimul pas.

Dar poate că cititorul a trecut prin greutăți deosebit de dificile în ultimul an. Poate că acesta i-a adus tristețe și greutăți, sau chiar despărțirea de ceea ce i-a fost mai drag, pe care îl avea pe pământ. Anul care a început pare sumbru și întunecat, iar inima se întrebă ezitant: Ce mă așteaptă? Ce va aduce noul an? Un lucru este sigur: *nici o oră, nici o clipă* nu îți va lipsi purtarea de grijă credincioasă a Celui care a fost odată ispitit în *toate* ca tine, care este deci capabil să aibă milă de slăbiciunile tale și care, ca marele tău Mare Preot, te reprezintă întotdeauna sus.

Ce mângâiere *să-L cunoști* în ceasul durerii! Cu adevărat, nu trebuie să ne întristăm ca „ceilalți care nu au speranță”. Noi simțim durerea, desigur, poate chiar mai profund decât ei, dar este o durere de un tip complet diferit, legată de speranță, da, chiar de bucurie. Experimentăm întreaga putere și dulceață a compasiunii Aceluia care a plâns împreună cu surorile îndurerate la mormântul lui Lazăr și care a putut spune în același timp: „Eu sunt învierea și viața”.

Desfășurarea afecțiunilor divine și umane în acea scenă emoționantă este minunată. Păcatul era acolo și, ca urmare, moartea, iar omul era acolo: complet neputincios, capabil doar să plângă în fața necazului care îl înconjura. Dar era acolo și Cel care a vindecat bolnavii, i-a făcut pe șchiopi să meargă, a deschis ochii orbilor, a deschis urechile surzilor și a dezlegat limba muților. El era acolo, Cel care putea nu numai să aline toate aceste suferințe, ci și să deschidă mormântul și să smulgă prada din fălcile morții.

Învierea lui Lazăr nu a fost doar o dovadă a *puterii* minunate a Domnului nostru, ci și revelarea unei *inimi* care simte pe deplin cu durerea și necazurile semenilor Săi din această lume. Chiar mai mult. Când Lazăr, în urma chemării Domnului, a ieșit din mormânt, era „legat la picioare și la mâini cu fâșii de pânză”. Simbolurile morții încă se agățau de el, pentru că s-a întors în aceeași stare în care fusese înainte de moarte și a rămas în continuare supus morții. El coborâse, ca să spunem așa, în râul morții și urcase din nou pe aceeași parte. Într-un cuvânt, el încă aparținea acestei creații.

Acest fapt ne amintește că drumul prin Iordan nu fusese încă pavat, că apele încă inundau malurile. Chivotul legământului nu coborâse încă în râu, pentru a opri apele (Iosua 3). Isus a trebuit mai întâi să meargă până la moartea Sa și să poarte judecata lui Dumnezeu asupra păcatului, înainte ca cineva să-L poată urma (compară cu Ioan 13.36). Acesta este și motivul pentru care El „a suspinat în duh și S-a tulburat în Sine”. Era mai mult decât compasiune și simpatie ceea ce vedem aici. El se confrunta cu moartea, pe care păcatul o adusese în lume și

cum putea ea fi înfruntată? Un cuvânt autoritar nu era suficient. Isus Însuși a trebuit să moară, și anume, să moară pe cruce! Glorificarea lui Dumnezeu, având în vedere păcatul omului și puterea lui satan, era pusă sub semnul întrebării. Judecata lui Dumnezeu asupra păcatului a trebuit să fie îndurată. O, ce adusesse păcatul în lume! Câte lacrimi, suferință și nenorocire și apoi *judecata!*

Va înfrunta Fiul lui Dumnezeu toate acestea și va lua asupra Sa consecințele păcatului? Slăvit să fie Dumnezeu! El *a făcut-o* și apoi a înviat dintre morți, *nu* legat de mâini și de picioare cu pânze funerare, ca Lazăr, ci ca învingător al păcatului, al satanei, al morții și al mormântului. În acest fel, El a intrat într-o ordine complet nouă a lucrurilor și i-a adus pe toți ai Săi în ea împreună cu El: „Tatăl Său este Tatăl nostru, Dumnezeul Său este Dumnezeul nostru”. Chiar dacă suntem încă în trupurile noastre în legătură cu o creație care geme, în credință și în duh am trecut deja prin râul morții. Înviați împreună cu El, da, transferați împreună cu El în locurile cerești, trăim deja în tărâmul veșnic al binecuvântării în care El a intrat și așteptăm cu nerăbdare *înfierea*, „*răscumpărarea trupului nostru*” (Romani 8.23). Și aceasta va veni de îndată ce iubitul nostru Domn Se va întoarce pentru a-i conduce pe toți răscumpărații Săi acolo unde este El, în casa Tatălui.

Până în acel ceas, dragostea Sa este partea noastră, și cât de atentă și desăvârșită este ea! Nici o lacrimă nu trece neobservată, nici un suspin neuzit. El vede totul, aude totul, simte totul și toarnă balsamul compasiunii Sale în inima sângerândă și dureroasă. El face aceasta *acum*, iar în curând ne va șterge lacrimile pentru totdeauna și va transforma scurta noapte a plânsului nostru într-o zi lungă, plină de lumină și bucurie. Atunci vom fi „pentru totdeauna la Domnul”, nu vom mai fi niciodată despărțiți de El sau unii de alții, nu vom mai fi niciodată deranjați în bucuria părtășiei Sale de infidelitate, de lipsă de vigilență sau altele asemenea.

Și chiar și astăzi, în mijlocul necazurilor, bucuria și binecuvântarea sunt partea noastră. Desigur, legăturile pot fi rupte, dar altele noi vor fi făurite sus. Legăturile puternice ale naturii pot fi rupte, inima poate sângera și își poate simți singurătatea, dar Isus Însuși vine să umple golul și să bandajeze rănilor produse. Și cu ce mână tandră și dragoste intimă o face! Ei bine, chiar dacă relațiile pământești sunt dizolvate, cele cerești rămân și sunt resimțite cu o forță sporită.

Relația dintre soț și soție, părinți și copii etc., oricât de intimă ar fi, este vremelnică și se termină când suntem aici; dar ceea ce am fost unii pentru alții într-un sens spiritual aici, modul în care am fost capabili să ne slujim, să ne sprijinim și să ne ajutăm reciproc, toate acestea își vor avea rezultatele sus și, privind în urmă, ne vom bucura din toată inima împreună când doar legăturile eterne, care sunt în Hristos, vor mai exista. *Amintirea* acestui pământ, a luptelor, eforturilor și încercărilor comune de aici de jos va rămâne și va servi pentru bucuria noastră profundă și pentru gloria Celui care nu numai că ne-a salvat, dar ne-a și condus spre glorie cu o credincioșie neobosită.

Dragă cititorule! Fie ca noul an să aducă tot ceea ce își dorește, poate încă câteva lacrimi fierbinți, câteva suspine grele – însă nimic nu va putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Hristos, Domnul nostru; și fiecare pas prin nisipurile deșertului ne aduce mai aproape de împlinirea speranței noastre.

Numai puțin timp mă mai zvârcolesc aici ca un străin;

Atunci mă voi odihni pentru totdeauna, Păstorule credincios, acolo cu Tine.